

Sygn. akt I CZ 63/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku M. P.

przy uczestnictwie Prokuratora Okręgowego w W., R. P., R. K. i J. K.-W.

o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2013 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 stycznia 2013 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w W., w sprawie ...2266/10, odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej (punkt 1) oraz odrzucił skargę kasacyjną (punkt 2). W uzasadnieniu wskazał, że wniosek podlega odrzuceniu jako wniesiony po terminie wskazanym w art. 169 § 1 k.p.c., albowiem przyczyna uchybienia terminu ustała w dniu 11 października 2011 r. w momencie doręczenia M. P. opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Z tego też względu skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako spóźniona.

Zażaleniem z dnia 14 lutego 2013 r. wnioskodawca M. P. zaskarżył powyższe postanowienie w całości, wnosząc o jego zmianę. Podniósł zarzut naruszenia art. 398⁶ § 2 k.p.c. oraz art. 169 i 171 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy w W., wbrew twierdzeniom żalącego, nie dopuścił się naruszenia żadnego z powołanych przepisów.

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 21 września 2000 r., III CZP 14/00 (OSNC 2001, nr 2, poz. 21) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że adwokat albo radca prawny ustanowiony dla strony przez sąd może odmówić sporządzenia kasacji (obecnie skargi kasacyjnej), jeżeli byłaby ona niedopuszczalna lub oczywiście bezzasadna. W uzasadnieniu tej uchwały wskazano, że pomoc prawna, udzielana stronie zwolnionej od kosztów przez ustanowionego dla niej adwokata albo radcę prawnego, po wydaniu w sprawie orzeczenia przez sąd drugiej instancji, nie może się sprowadzać do bezwzględnego obowiązku sporządzenia skargi kasacyjnej, jeśli tylko strona wyrazi takie żądanie. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Postanowieniem z dnia 14 lipca 2011 r. (k. 343) Sąd ustanowił dla wnioskodawcy M. P. pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej, na którego wyznaczono radcę prawnego M. Ł. Pełnomocnik wnioskodawcy wyznaczony złożył opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, w terminie do jej wniesienia. Wnioskodawca otrzymał tę opinię w dniu 11 października 2011 r. Od tego momentu wnioskodawca składał szereg wniosków m.in. o

wyznaczenie nowego pełnomocnika oraz przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, które sąd rozpoznał odmownie.

Przywrócenie terminu wymaga, zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. i jednolitym orzecnictwem, braku winy strony oraz jej pełnomocnika. Uwzględniając stwierdzenia wykazujące, że podjęta odpowiedzialnie odmowa wniesienia skargi kasacyjnej jest równoznaczna ze spełnieniem obowiązku udzielenia pomocy prawnej stronie, a zatem nie sposób rozpatrywać upływu terminu w aspekcie braku winy. W takiej sytuacji powoływanie się kolejnego pełnomocnika na przymus adwokacki jako okoliczność usprawiedliwiająca brak winy strony jest bezskuteczne. Jak już wyjaśnił Sąd Najwyższy, odmowa sporządzenia skargi kasacyjnej przez pełnomocnika wyznaczonego przez sąd z urzędu nie wpływa bezpośrednio na bieg terminu do jej wniesienia, terminy procesowe zawite są bowiem terminami ciągłymi i wobec braku przepisów szczególnych nie ma podstaw do przyjęcia zawieszenia lub przerwania tego biegu ze względu na postawę pełnomocnika wyznaczonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2002 r., IV CKN 424/01, OSNC 2004, nr 3, poz. 39).

Sąd drugiej instancji zasadnie odrzucił skargę kasacyjną jako wniesioną po upływie terminu, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. jako konsekwencję odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia złożonego po upływie tygodniowego terminu od ustania przyczyny uchybienia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.